

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: T. T. M.
státní příslušnost X
bytem X

zastoupené: Mgr. Pavlína Zámečnicková, advokátka
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno
proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: D. L. N., nar. X
bytem X

zastoupeného: Mgr. Pavlína Zámečnicková, advokátka
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2025, č. j. MV-20452-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadla shora vymezené rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2025, č. j. MV-20452-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná *zamítla* odvolání žalobkyně a v plném rozsahu *potvrdila* rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 12. 2024, č. j. OAM-15353-42/PP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně (i) ve smyslu § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, *neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU*, a zároveň (ii) žalobkyni podle § 87e odst. 4 ZPC *stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí*.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula skutkový stav věci a průběh správního řízení. Následně posoudila důvodnost odvolání.
4. Žalovaná uvedla, že jakýkoliv příbuzenský či rodinný vztah cizince s občanem EU sám o sobě nezpůsobuje, že se na cizince, který se hodlá na území sloučit s občanem EU, *automaticky nahlíží* jako na rodinného příslušníka občana EU podle § 15a ZPC. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že vazba žalobkyně vůči jejímu synovi je vazbou rodinného vztahu, která *neprokazuje splnění podmínek ve smyslu § 15a ZPC*.
5. Obecně platí, že správní orgán rozhoduje vždy dle skutkového a právního stavu *aktuálního v době vydání rozhodnutí*, pročez žalobkyni není možné považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, neboť její syn již dovršil 21 let. Současně žalobkyně nesplňuje ani podmínky vymezené v § 15a odst. 1 písm. a), c) či d) ZPC a s ohledem na charakter podané žádosti, jíž žalobkyně žádá o sloučení se svým synem, nepřipadá v úvahu ani naplnění podmínek podle § 15a odst. 3 ZPC.
6. Žalovaná v rámci rozhodování posoudila *přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně*, přičemž neshledala, že by vydáním rozhodnutí bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého či rodinného života žalobkyně či jejího syna. Žalobkyně neuvedla žádné zdravotní komplikace, ke kterým by musel prvostupňový orgán přihlédnout. Z výsledků vyplynulo, že syn žalobkyně je drogově závislý, přičemž s žalobkyní nebydlí, jak bylo prokázáno i opakovanými pobytovými kontrolami. Syn žalobkyni navštěvuje nepravidelně pouze jednou týdně. Žalovaná si je vědoma, že je žalobkyně v tíživé životní situaci, neboť se snaží podporovat svého syna v boji s drogovou závislostí, nicméně její syn je již dospělý a má možnost se v ČR léčit.
7. V dané věci si žalobkyně požádala o vydání nevhodného pobytového oprávnění, jehož zákonné podmínky nesplňovala. Poněvadž žalobkyně není rodinným příslušníkem

občana EU dle § 15a ZPC, žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

III. Žaloba

8. Žalobkyně považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Namítala, že správní orgány *opomenuly jejího syna jako účastníka řízení*, ačkoli svými rozhodnutími zjevně zasáhly též do jeho soukromého a rodinného života. Postavení syna žalobkyně jakožto účastníka řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), je nepochybné a potvrzené konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.
9. Zároveň žalobkyně namítala, že oba správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily otázku *priměřenosti dopadů svých rozhodnutí* do jejího soukromého a rodinného života, resp. života jejího syna. Posouzení správních orgánů je neobjektivní, neboť syn žalobkyně je *závislý na pervitinu a marihuaně* a kvůli své závislosti je i nezaměstnaný. Žalobkyně pak o něj pečuje tak, že mu kupuje jídlo, vaří mu, nakupuje oblečení a zajišťuje jej rovněž po stránce finanční. Zároveň se mu snaží pomoci a podpořit ho, aby se začal znovu léčit. Pokud by žádosti žalobkyně nebylo vyhověno, byla by nucena z území ČR vycestovat a zanechat zde svého syna samotného, přičemž hrozí, že by skončil na ulici a definitivně propadl závislosti, což by mohlo mít fatální následky.
10. Současně žalobkyně uvedla, že žije již od roku 2006 v ČR, kde má *veškeré kulturní a sociální vazby*. Ve Vietnamu žalobkyně nemá žádné příbuzné a je nereálné, aby se syn, který je českým státním občanem, vrátil do země původu společně s ní. Správní orgány nebraly ohled na lidské důsledky svých rozhodnutí a hodnotily jen okolnosti, které povahu zásahu do soukromého a rodinného života *oslabují*. Navíc dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním v otázce společného bydlení žalobkyně se synem a nezhlednily, že žalobkyně aktuálně nemá žádnou možnost podat v zemi původu žádost o nové oprávnění k pobytu v ČR.
11. S ohledem na uvedené důvody žalobkyně zdejšímu soudu navrhla, aby obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

12. V rámci **vyjádření ze dne 24. 4. 2025** žalovaná především zdůraznila, že dle § 168 odst. 6 ZPC v aktuálním znění je v řízení o žádosti v režimu ZPC účastníkem řízení pouze žadatel. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud nepostupoval v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 s. ř., a tedy nepřibral syna žalobkyně jako účastníka řízení.
13. Žalovaná ve svém rozhodnutí (stejně jako prvostupňový orgán) posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž zohlednila i její pobytovou historii v ČR. Též připomněla, že syn žalobkyně získal státní občanství ČR v roce 2021 a je stále také i státním občanem Vietnamské socialistické republiky, kam mu nic nebrání vycestovat. Syn je dospělý jedinec, který je za své činy plně odpovědný. Pokud se rozhodl k užívání návykových látek, *není to důvod*, pro nějž by musela jeho matka setrávat na území. Žalovaná setrvala na svém rozhodnutí a krajskému soudu navrhla zamítnutí žaloby.
14. Osoba zúčastněná na řízení (syn žalobkyně) se k věci vyjádřil **přípisem ze dne 9. 5. 2025**, kde popsal svou závislost na drogách a současnou životní situaci. Potvrdil, že je na své

matce *po více stránkách závislý* a jeho matka o něho pečuje. Jelikož v ČR syn žalobkyně žije již od útlého věku, neovládá dobře vietnamský jazyk a je tudíž nereálné, aby svou matku do Vietnamu následoval. Společně s matkou mají veškeré rodinné, kulturní a sociální zázemí vytvořené výhradně v ČR, kde jeho matka provozuje obchod s potravinami. Syn žalobkyně se plně ztotožnil s námitkami uplatněnými v žalobě.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že žalobkyně dne 30. 10. 2023 podala u správního orgánu I. stupně žádost o vydání *povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU*. Ke své žádosti žalobkyně přiložila kromě kopie vlastního cestovního pasu příslušníka Vietnamské socialistické republiky č. X především duplikát rodného listu svého syna ze dne 17. 2. 2006, doklad o nabytí českého státního občanství synem ze dne 30. 6. 2021 či rovněž kopii jeho (českého) cestovního pasu č. X a občanského průkazu č. X.
16. Za účelem ověření skutečností tvrzených žalobkyní provedla PČR na žádost správního orgánu I. stupně v místě tvrzeného pobytu žalobkyně a jejího syna (X) a následně též na adrese X celkem *čtyři pobytové kontroly*, při kterých většinou žalobkyni ani jejího syna nezastihla. V průběhu správního řízení správní orgán I. stupně *vyslechl k věci žalobkyni i jejího syna*, přičemž následně vyzval žalobkyni k seznámení a vyjádření s podklady rozhodnutí, čehož žalobkyně využila. Posléze bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně tzv. blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnila. O odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, jež je předmětem přezkumu krajským soudem v této věci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
18. Usnesením ze dne 30. 4. 2025, č. j. 33 A 10/2025-42, přiznal krajský soud žalobě podle § 73 s. ř. s. odkladný účinek. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastnice řízení s tímto postupem souhlasily (nevyjádřily výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Krajský soud pro větší přehlednost rozčlenil odůvodnění rozsudku do oddílů dle jednotlivých okruhů žalobních námitek.

A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a procesní vady

22. Předně zdejší soud k námitce žalobkyně uvádí, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí *netrpí nepřezkoumatelností* a nic nebrání jejich věcnému přezkoumání. Aby

soud mohl zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, musí pro takový postup existovat závažné důvody spočívající buď v nesrozumitelnosti rozhodnutí jako celku, příp. v nedostatku rozhodovacích (skutkových) důvodů. *Žádná z těchto situací ovšem v souzené věci nenastala*, jelikož z obou rozhodnutí je jasné patrné, jak správní orgány o žádosti žalobkyně rozhodly, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy je k jejich závěrům vedly. Institut nepřezkoumatelnosti nalézá své uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobkyně (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; vše veřejně dostupné na www.nssoud.cz).

23. Nepřezkoumatelný pak není ani závěr prvostupňového orgánu, že žalobkyni rozhodnutím není zakazován další pobyt v ČR, pouze je jí stanovena povinnost z ČR vycestovat. Takový závěr je totiž formulován zcela jednoznačně a určitě a svým významem nepřipouští žádné pochybnosti. Navíc posouzení toho, jestli či za jakých podmínek má žalobkyně v budoucnu možnost získat nové oprávnění k pobytu na území ČR, *nebylo předmětem rozhodování správních orgánů v nynější věci*, a proto ani (případně) nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí v tomto směru nemůže způsobit jeho nepřezkoumatelnost.
24. Dále se krajský soud v rámci soudního přezkumu zabýval namítaným procesním pochybením správních orgánů spočívajícím v tom, že postupovaly nezákonně, pokud synovi žalobkyně *nepřiznaly postavení účastníka řízení dle § 27 odst. 2 s. ř. S* ohledem na skutečnost, že v případě závažné procesní vady může být rozhodnutí nezákonné bez ohledu na jeho obsah, věnoval se krajský soud této námitce přednostně.
25. Nejen s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů v této oblasti, nýbrž i platnou právní úpravu účastenství v ZPC zdejší soud námitku žalobkyně neshledal důvodnou. Dle § 168 odst. 6 ZPC, ve znění účinném od 1. 7. 2023, platí, že: „*V řízení o žádosti podle tohoto zákona je účastníkem řízení pouze žadatel [...]*“ Vzhledem k tomu, že právní úprava ZPC je ve vztahu k s. ř. v postavení speciální (zvláštní) právní normy, vylučuje uvedené pravidlo subsidiární použití obecné právní úpravy účastenství ve správním řízení upravené v § 27 a násl. s. ř. Tento závěr v poslední době opakovaně potvrdily též správní soudy, dle nichž při existenci vlastní právní úpravy účastenství v ZPC již neexistuje pro aplikaci § 27 s. ř. žádný prostor (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 10. 2024, č. j. 62 A 3/2024-108, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2025, č. j. 175 A 1/2025-42, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2025, č. j. 36 A 9/2025-26).
26. K námitce žalobkyně krajský soud dodává, že i starší judikatura řešící problematiku účastenství v řízeních dle ZPC *upřednostňovala výklad*, že za účastníka řízení je potřeba považovat jen žadatele o pobytové oprávnění, a zpravidla nikoliv jeho rodinné příslušníky či jiné osoby zainteresované na výsledku řízení (srov. např. rozsudky ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 5 As 244/2015-34, či ze dne 14. 4. 2023, č. j. 2 Azs 194/2022-33). Jestli přitom opírala žalobkyně svou námitku o závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22, krajský soud podotýká, že daný rozsudek představuje *odchylku od ustálené rozhodovací praxe*, na níž nebylo v navazující judikatuře relevantně navázáno.

27. Při existenci speciální právní úpravy účastenství v § 168 odst. 6 ZPC navíc považuje krajský soud závěry vyslovené v citovaném rozsudku za bezpředmětné, neboť *již byly překonány legislativní změnou § 168 ZPC účinnou ode dne 1. 7. 2023*. O tom svědčí taktéž důvodová zpráva k této novele provedené zákonem č. 173/2023 Sb., z níž vyplývá, že nová úprava účastenství přímo v zákoně je komplexní a odráží specifika správních řízení vedených dle ZPC. Zvolené řešení počítá *výslovně pouze s jedním účastníkem u všech řízení vedených v režimu ZPC*, a to včetně řízení zahajovaných na návrh. Změnou právní úpravy jsou tudíž dosavadní právní východiska, z nichž vycházel kasační soud v namítaném rozsudku, neaplikovatelná.
28. Vzhledem k tomu, že žalobkyně svou žádost o povolení k přechodnému pobytu prokazatelně podala u prvostupňového orgánu dne 30. 10. 2023, tj. již po nabytí účinnosti pravidla dle § 168 odst. 6 ZPC, byl postup správních orgánů plně v souladu se zákonem, jestli jejího syna do řízení v pozici účastníka nepřibraly a jako s účastníkem řízení jednaly jen s žalobkyní. Námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

B) Podmínky pro přiznání přechodného pobytu

29. K vlastnímu meritu věci potom krajský soud považuje za podstatné především uvést, že v nyní řešené věci není sporu o tom, že žalobkyně v době rozhodování o její žádosti prvostupňovým orgánem nesplňovala základní zákonný předpoklad nezbytný k tomu, aby jí mohlo být povolení ve smyslu § 87b a násl. ZPC vydáno. Žalobkyně se totiž v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. 17. 12. 2024) *nenacházela v postavení rodinného příslušníka občana EU* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ZPC, poněvadž její syn – český státní příslušník – na něhož se žalobkyně zamýšlela v ČR navázat, dne 16. 6. 2024 dovršil zákonem stanovený maximální přípustný věk 21 let. Současně pak z ničeho nevyplývá, že by žalobkyni bylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU na základě jiného zákonného důvodu ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1, 2 či 3 ZPC.
30. Krajský soud však považuje za vhodné korigovat tu část odůvodnění správních orgánů, podle níž si žalobkyně již od počátku požádala o zcela nevhodný typ (druh) pobytového oprávnění k pobytu v ČR, jelikož zákonné podmínky pro jeho udělení *ex tunc* nesplňovala. Krajský soud upozorňuje, že v době podání příslušné žádosti *nebylo vyloučeno*, aby žalobkyně zákonnou definici rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) ZPC splňovala. Z podkladů založených ve správním spisu plyne, že v okamžiku podání žádosti k přechodnému pobytu žalobkyně *byla* rodičem občana EU mladšího 21 let (srov. rodný list syna a jeho doklad o nabytí státního občanství ČR). Pokud by tedy v řízení byla prokázána též podmínka skutečné péče, mohlo být žalobkyni požadované povolení vydáno.
31. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že judikatura správních soudů tradičně vychází z premisy, že *pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v okamžiku vydání rozhodnutí* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, či ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 82/2012-42), přičemž tento závěr se plně uplatní i ve správních řízeních ve věcech cizinců vedených podle ZPC. Např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*splnění podmínek pro vyhovění pobytové žádosti je třeba posuzovat na základě skutkového stavu v okamžiku rozhodování správních orgánů.*“ Tento způsob rozhodování vyplývá přímo z povahy správního řízení, jelikož rozhodnutí o udělení oprávnění k pobytu je *rozhodnutím s konstitutivními účinky*, a proto teprve

právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území ČR na základě požadovaného pobytového titulu. Opačný postup by byl zjevně neudržitelný, jelikož by byl v rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-35, či ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37).

32. Současně zdejší soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodává, že zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (pro řízení ve věcech cizinců upravené v § 169t ZPC) jsou jen *lhůtami pořádkovými*. Jakkoli by správní orgány měly z povahy věci vždy usilovat o řádné dodržení těchto lhůt, jejich překročení nemá samo o sobě vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33).
33. Krajský soud nepřehlédl, že v posuzované věci trvalo správní řízení z důvodu dlouhodobé nečinnosti prvostupňového orgánu více než 13 měsíců (sic!) namísto zákonem předpokládaných 60 dnů [viz § 169t odst. 6 písm. g) ZPC], v důsledku čehož syn žalobkyně dovršil věku 21 let a žalobkyně tedy přišla o možnost se na svého syna navázat jako rodinný příslušník občana EU. Prizmatem citované judikatury Nejvyššího správního soudu však ani excesivní délka správního řízení (zákonná lhůta k vydání rozhodnutí byla v řešené věci překročena téměř sedminásobně), *nepostačuje k prolomení obecné zásady* o posuzování skutkového stavu k okamžiku vydání správního rozhodnutí.

C) Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života

34. Jádrem žalobní argumentace potom bylo *nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů* do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna. Ve správním řízení učiněné posouzení má žalobkyně za nedostatečné a neobjektivní, přičemž přijaté řešení nutně odporuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“). Krajský soud tedy k námitce posoudil přiměřenost důsledků pramenících z nevydání požadovaného pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna, přičemž i přes existenci pokročilých vazeb žalobkyně na území ČR shledal správní rozhodnutí vydaná v nynější věci svými důsledky vůči žalobkyni (i jejímu zletilému synovi) přiměřenými.
35. Krajský soud předně souhlasí s žalobkyní v tom, že současná judikatura s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP nezbytně vyžaduje, aby správní orgány za situace, kdy cizinec v řízení vznesl konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho soukromého či rodinného života, a z okolností případu nelze takový zásah *a priori* vyloučit, hodnotily přiměřenost zásahu do života cizince *i tehdy, pokud to ZPC výslovně nestanoví* (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Při svém posouzení přitom správní orgány vychází zejména z kritérií přiměřenosti tak, jak jsou upravena v § 174a odst. 1 ZPC, přičemž současně přihlíží i k relevantní soudní judikatuře (srov. především závěry rozsudku velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99).
36. V rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, přitom Nejvyšší správní soud dovodil, že byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového

oprávnění, *vždy* je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady rozhodnutí do sféry cizince či jeho rodiny. Kasační soud v citovaném rozsudku výslovně konstatoval, že posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince *má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu*. Zároveň ovšem dodal, že takové posouzení bude zpravidla méně přísné oproti rozhodnutím, kde je výslovně požadováno.

37. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal a dále je rozvinul ve svém rozsudku ze dne 13. 5. 2022, č. j. 9 Azs 39/2022-50, v němž judikoval, že rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu představuje *méně závažný zásah* do práv jednotlivce oproti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění, které cizinci na určitou předem stanovenou dobu zakazuje opětovný vstup na území členských států EU včetně ČR. Na hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince se tedy *v případě neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky*, jako je tomu při rozhodování o jeho zrušení (srov. k tomu i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018-45).
38. Zdejší soud dospěl k závěru, že posouzení přiměřenosti provedené správními orgány v nynější věci *splňuje kvalitativní požadavky vyplývající z citované judikatury*. Krajský soud uvádí, že se správní orgány zabývaly nepříznivými důsledky svých rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečně a v míře odpovídající okolnostem věci a povaze cizineckého řízení *zohlednily všechny relevantní aspekty v životě žalobkyně*, jež mohlo nevydání povolení k přechodnému pobytu negativně ovlivnit. Skutečnost, že se žalovaná v odvolacím řízení nevěnovala posouzení přiměřenosti ve větším rozsahu, lze dle krajského soudu přičítat především *blanketnímu odvolání* žalobkyně, které ani po výzvě žalobkyně nedoplnila o konkrétní odvolací důvody. Obecně však platí, že ve smyslu zásady jednotnosti správního řízení představuje řízení před správními orgány obou stupňů *jediný vzájemně se podmiňující celek*, v jehož kontextu je zapotřebí závěry správních orgánů hodnotit (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2004, č. j. 7 A 72/2001-53, či ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35).
39. Na tomto místě současně krajský soud zdůrazňuje, že je mu příběh žalobkyně i její rodiny *dobře znám* z předchozích soudních řízení vedených u něj pod sp. zn. 33 A 14/2023 a 33 A 37/2024, kdy se zdejší soud při posouzení námitek žalobkyně podrobně zabýval taktéž jejím soukromým a rodinným životem za dobu pobytu v ČR. Proto soud nemá pochyb o tom, že správní orgány v nynější věci zjistily všechny podstatné skutkové okolnosti příběhu žalobkyně tak, aby mohly otázku přiměřenosti rozhodnutí řádně posoudit. Za účelem zjištění skutkového stavu správní orgán I. stupně inicioval *celkem čtyři pobytové kontroly PČR* na adrese tvrzeného pobytu žalobkyně a zároveň s žalobkyní i jejím synem provedl *velmi podrobný výslech*, ze kterého vyplynul dostatek jednoznačných informací a údajů o jejích soukromém a rodinném životě na území ČR. Tímto způsobem zjištěné poznatky považuje krajský soud *za dostatečné k posouzení rozměru přiměřenosti přijatého pobytového opatření*.
40. Zdejší soud si je vědom toho, že nevydáním požadovaného pobytového oprávnění a uložením povinnosti vycestovat z území ČR nepochybně *zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně*, neboť tato v budoucnu nebude moci na území ČR pobývat

z titulu oprávnění k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a bude muset ČR v určené lhůtě opustit, čímž přijde (minimálně dočasně) o možnost osobního kontaktu se svým synem, který je českým státním občanem. Těmito okolnostmi se však správní orgány řádně zabýval a zdejší soud s jejich závěry souhlasí. Pokud žalobkyně nepřiměřenost rozhodnutí dovozovala z toho, že musí v ČR pečovat o svého drogově závislého syna, krajský soud především uvádí, že žalobkyně se synem v současnosti *nesdílí společnou domácnost* a současně z ničeho neplyne, že by byl syn na žalobkyni *závislý do takové míry*, aby vyžadoval její každodenní pomoc či péči.

41. Podle výpovědi žalobkyně učiněné ve správním řízení dne 14. 3. 2024 bydlí její syn momentálně v S. u kamaráda, přičemž ji v N. navštěvuje *přibližně jednou za týden*, a to zpravidla na jeden či dva dny, kdy u ní i přespí. Žalobkyně se pak o syna stará tím způsobem, že mu uvaří jídlo a finančně mu přispívá na živobytí, neboť je v současnosti nezaměstnaný. Tyto skutečnosti potvrdil v rámci svědeckého výsledku z téhož dne i syn žalobkyně. V této situaci dle krajského soudu nic nebrání tomu, aby po finanční stránce (resp. materiálně) žalobkyně svého syna podporovala i po návratu do země původu, či mu zasílala finanční prostředky z jiného státu, ve kterém případně splní podmínky pro udělení pobytu. Zdejší soud sdílí závěr správních orgánů, že se zásah veřejné moci do rodinného vztahu žalobkyně a jejího syna za současných okolností *nejeví jako nepřiměřený*.
42. Pokud pak žalobkyně namítala, že v důsledku absence osobní podpory kvůli její nepřítomnosti v ČR hrozí, že její syn opět plnohodnotně propadne závislosti na drogách, krajský soud musí konstatovat, že syn žalobkyně drogové závislosti v minulosti propadl *svým vlastním rozhodnutím*, přičemž je opět jen a pouze na něm jako na dospělém jedinci, zda se rozhodne se svou závislostí na drogách bojovat a podaří se mu ve výsledku z tohoto rizikového prostředí úspěšně vymanit. Jakkoliv osobní přítomnost žalobkyně a její asistence či podpora může synovi v boji proti jeho závislosti pomoci, *nejedná se o dostatečně silný důvod* ospravedlňující další pobyt žalobkyně na území ČR. Ze správního spisu navíc vyplývá, že syn žalobkyně s užíváním návykových látek nepřestal ani po opakovaných výzvách své matky, a marihuanu a pervitin užívá dále i navzdory tlaku svého okolí.
43. Jde-li o okolnosti čistě na straně žalobkyně (zejména skutečnost, že v ČR žije již bezmála 20 let a má zde vedle rodinného i veškeré sociální a kulturní zázemí), krajský soud konstatuje, že délka pobytu ani pokročilejší stupeň společenské integrace *nemohou být bez dalšího důvodem* k tomu, aby žalobkyni bylo vydáno pobytové oprávnění, u kterého nesplňuje základní předpoklady pro jeho vydání. Je věcí státu, za jakých nediskriminujících podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR *neexistuje*, přičemž toto právo není možné dovozovat ani z dlouhodobosti pobytu či stupně integrace (viz k tomu plenární nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07; dostupný na <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>).
44. Nedostatek, příp. narušení vazeb v domovském státě, pak v rámci posouzení přiměřenosti *braje zpravidla podpůrnou roli*, poněvadž se týká v podstatě všech cizinců, kteří svou vlast v minulosti opustili a rozhodli se dlouhodobě pobývat v zahraničí, aniž by se do země původu v mezidobí pravidelně vraceli. Jen na základě toho, že žalobkyně v současnosti již nemá ve Vietnamu žádné příbuzné a pozbyla zde hmotné zázemí, nelze nevydání oprávnění k pobytu a na něj navázanou povinnost území ČR opustit považovat

za nepřiměřeně přísné nebo nespravedlivé. Námitka žalobkyně týkající se nemožnosti návratu do ČR z důvodu omezení počtu přípustných podaných žádostí na zastupitelském úřadě ve Vietnamu, se pak vzhledem k tomu, že žalobkyně doposud ČR vůbec neopustila a novou žádost o pobytové oprávnění v ČR ve vlasti nepodala, *jeví jako spekulativní a v současné době předčasná*.

45. Závěrem pak zdejší soud k námitce žalobkyně dodává, že se sice odůvodnění správních orgánů z hlediska přiměřenosti *po formální stránce* vztahuje pouze k žalobkyni jako žadatelce o pobytové oprávnění dle § 87 ZPC. Z jeho obsahu je však zřejmé, že správní orgány z *velké části* posuzovaly právě negativní dopady rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života jejího syna, když hodnotily především možnosti jeho léčby drogové závislosti v ČR bez osobní účasti žalobkyně a zabývaly se i dalšími aspekty jeho soukromého života na území ČR. Ani v tomto ohledu proto krajský soud neshledal v odůvodnění správních orgánů deficity.
46. Zdejší soud uzavírá, že po zohlednění relevantních okolností považuje závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí vůči žalobkyni i jejímu synovi jako správný a zákonný. Není úkolem krajského soudu jako přezkumného orgánu po vzoru „další instance“ opětovně hodnotit každý jednotlivý aspekt příběhu žalobkyně a tento podrobně analyzovat, což je povinností správních orgánů. Podstatou soudního přezkumu je naopak na podkladu žalobních námitek z *komplexního pohledu určit*, zda bylo napadené (příp. jemu předcházející) rozhodnutí správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, resp. jestli odpovídá okolnostem případu a rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných věcech. Krajský soud je přitom přesvědčen, že v nyní řešené věci byly tyto podmínky splněny.

VII. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyla žalobkyně ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.). Osobě zúčastněné na řízení nebyla v tomto řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani jiné důvody, proč by jí měla být přiznána náhrada nákladů řízení, přičemž žádné náklady ani ze spisu patrné nejsou (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce